

[Ebba Strange]

Ministeren nævnede i sin redegørelse, at narkoproblemet er særlig tyngende i København og Københavnsområdet, og det er sandt. Men det er blevet sagt fra andre ordførere, og det fremgår også af de rapporter, vi får fra regeringens kontaktudvalg, at det er et meget stort problem i mange af landets øvrige byer. Jeg ved fra den by, jeg selv kommer fra, Århus, at det også dér er et stadig stigende problem.

Hvis vi holder os lidt i Københavnsområdet, ved vi, at Christiania spiller en ganske særlig rolle, og det gør den jo af mange grunde. Det gør den bl. a., fordi et af principperne i Christiania har været åbenhed. Der har altid været åbenhed omkring, hvad der foregik i fristaden, der har altid været åbne grænser til fristaden, det har altid været sådan, at man kunne flytte ud i Christiania, hvis man syntes, man havde svært ved at klare sig i det almindelige samfund, hvis man havde svært ved at klare sig i København.

Når antallet af narkomisbrugere er steget ude i Christiania, hænger det efter min vurdering sammen med forskellige ting. Det hænger sammen med, at den økonomiske krise, Danmark har lidt under i de sidste 5 år, har fået et fastere og fastere tag i den danske befolkning og har betydet en nedgang – eller i hvert fald en nedgang i stigningstakten – i de penge, der er blevet stillet til rådighed for de socialpædagogiske behandlingsapparater på mange andre områder, ikke kun på narkoområdet, men også på narkoområdet. Men først og fremmest har det betydet, at den forebyggende opøgende virksomhed, som hr. Erik B. Smith var så glad for var i bistandsloven, faktisk ikke er kommet til at fungere sådan, som det var tanken med bistandsloven at den skulle komme til at fungere. Det er en rapport, vi ikke kun har fra København, men også fra mange andre kommuner i landet. Der er blevet sparet penge ved ikke at sætte det forebyggende og opøgende arbejde i gang, som burde have været sat i gang, og som måske kunne have forebygget noget narkomani i at opstå.

Derudover har der været bevilget for få midler til det københavnske behandlingsapparat. Det betyder, at udviklingen i behandlingsformerne, behandlingsmetoderne, som egentlig var god i begyndelsen af 1970'erne og frem til midten af 1970'erne, i meget høj grad er stagneret, fordi der har været lukket

for pengekassen. Hvad gør man så som stofmisbruger? Ja, så tager man ud i Christiania, for dér er i hvert fald en åbenhed og forståelse for, at stofmisbrugere er i en uheldig psykisk, fysisk og social situation.

Men det er givet, at et beboelsesområde af Christianias karakter og Christianias omfang har en grænse, altså har en grænse, hvor det bliver meget sårbart, en grænse for, hvor mange der er plads til af den ene og den anden slags mennesker, og der er ingen tvivl om, at når christianitterne selv har oplevet, at nu er grænsen for, hvor mange stofmisbrugere Christiania kan klare, ved at være overskredet, så er det sandt.

Jeg har nævnt, at vi har diskuteret narkosituationen flere gange her i tinget. Vi har også diskuteret Christiania flere gange, og vi har også tidligere diskuteret narkosituationen i Christiania og fået at vide af den daværende justitsminister, at det ikke var noget særlig stort problem. Det sagde politiet. Hvad christianitterne selv sagde, var man ikke særlig interesseret i at høre på.

Den åbenhed, der altså er i Christiania, har selvfølgelig også fået de såkaldte pushere, forhandlerne, til at drage ud i Christiania. Det førte i foråret 1978 til et forsøg fra Christianias side på at få et samarbejde i gang med Københavns politi. Den sag har vi også diskuteret her i tinget, så jeg skal ikke gå i detaljer med den, men bare lige gentage, hvad jeg også sagde dengang, at forsøget glippede og i stedet for resulterede i, at uropatruljen gennemførte en politirazzia i Christiania den 17. maj 1978 om morgenen og dermed i og for sig satte en bremse for et samarbejde mellem Københavns politi og Christiania.

Det gav en depression i Christiania, især blandt de grupper, som havde håbet og troet – lidt naivt efter min vurdering – at man kunne etablere et sådant samarbejde. O.k., jeg kan godt lide naive mennesker, der er noget dejligt ved, at folk tror på det gode i mennesket, men når det drejer sig om det gode i uropatruljen, skal man altså nok holde op med at tro på det.

Siden har man så arbejdet med tingene derude, og det arbejde, man har gjort, resulterede i en høring den 28. oktober i år. Det var en ret fantastisk oplevelse at være til en del af den høring, hvilket jeg havde lejlighed til. Der var i tusindvis af mennesker derude,